

KIS LAP

HAZATÉRÉS. (Lásd a 250. lapon.)

XXV. kötet, 16. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. október 21-én.

KATINKA TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

KATINKA egészen el volt ragadtatva. Hogy szeretik őt itt mindnyájan! Milyen boldog lenne, ha itt élhetne mindig közöttük.

Az oszonna kitünő, az igazgatónő pedig oly szíves volt, hogy Katinka alig találta helyét örömeiben. A többi leányok, az igaz, nem voltak annyira meglegedve, mert ők csak olyan egyszerű oszonnát kaptak, mint máskor és aztán újra hozzá kellett fogniok a tanuláshoz. De Katinka erre nem gondolt, csak azon járt az esze, milyen pompás volna az, ha mindig itt lehetne, a hol ő, a kedvence mindenkinék, mig otthon nem, szereti senki.

Végre azonban mégis csak válni kellett s nehéz szívvél, keserű zokogással bucsuzott el. Otthon ez utolsó este még duzzogóbb volt mint rendesen, de ez nem igen tűnt fel a sok készülődés közt, aztán meg a mama és Gábor bácsi is el voltak egy kicsit komolyodva. Mert mikor a súlyosan beteg ember nagy utra indul, mindig szomorú dolgok jutnak eszébe: arra gondol, vajjon visszatér-e még valaha! Csak Villike, mint afféle kis fiucska, nem tudott még semmit az ilyen komoly bajokról s vigan ugrándozott, örült, mikor mondták neki, hogy utazni fognak. Katinkát pedig bosszantotta a kis fiu jókedve. Haragosan rivalt reá:

— Légy csöndesen! Mit ugrálsz? Talán bizony azt hiszed, csupa mulatságból megyünk a nagy utra!

— Légy türelmes vele, kedvesem, szólt a mama szeliden. Ő még kicsike,

nem érti a dolgot. Inkább játsszál vele, hadd teljék az ideje.

Erre Katinka rögtön odább ment.

— Persze, majd én ezzel a nyafogó kis ficzkóval vesződöm, szólt magában. Igaza volt az igazgatónőnek... már is kezdődik a szerepem, hogy dajkája legyek Villikének. De azért sem leszek!

Másnap korán hajnalban felültek a vasutra és egész nap utaztak, aztán egész éjjel és másnap érkeztek egy nagy városba, mely a tenger partján feküdt. Itt kellett hajóra szállniok, de csak a következő napon s addig vendéglőbe szálltak. Katinka szeretett volna a városban körülnézni, sétálgatni, de a mama nem eresztette s így szólt:

— Gábor bácsi ki van merülve a nagy uttól, rosszul érzi magát, nem hagyhatom el; magad pedig nem mehetsz, mert ez nemcsak idegen város, hanem a nép is idegen nyelven beszél, még csak kérdezősködni se tudnál, ha eltévednél.

Durczás arccal, szótlánul ült tehát Katinka a szobában s arra gondolt, milyen vigan lenne most, ha otthon maradt volna az intézetben kedves pajtásai s a jó igazgatónő mellett!

Másnap reggel hajóra szálltak. Mikor a kikötőbe értek, Katinka is elfeledte egy kis időre kedvetlenségét s bámulta a sok nagy hajót, a sürgő-forgó sok népet. Az ő hajójuk messze volt a parttól, a sekély víz miatt nem jöhetett egészen közel s az utasokat csónakon vitték oda a hajóra. Gábor bácsi külön kis szobácskát vett a hajón és a mint odaértek, lefeküdt, a mamára bizva, hogy a podgyász dolgában intézkedjék s minden egyebet, ami szük-

séges, reu-
radt a szo-

— M
mama, és
valamire s
hajóterem
szolgálak

Kati
hogy ezt a
valami na
most inká
is ne! His
már itt
indulnak
aztán épe
vigasztalh

Gábor
feküdt, m
kált és
helyet. De
fől az na
sodott, le
a szeliden
Gábor bá
elszenderi

Kati
már unta
hajószobá
zajtalanu
jen a fed
és zajong
nagy hajó
épen kilép
Gábor b
volna; de
Katinka
dott, nem
bizonyos,

séges, rendbe hozzon. Katinka is ott maradt a szobácskában.

— Maradj itt, kedvesem, szólta a mama, és ha a bácsinak vagy Villikének valamire szüksége volna, menj oda a nagy hajóterembe, ott vannak pinczerek, a kik szolgálnak.

Katinka nem volt annyira szívtelen, hogy ezt a csekélységet meg ne tegye, de valami nagyon szívesen nem tette, mert most inkább sirni szeretett volna. Hogy is ne! Hiszen most már vége mindennek, már itt van a hajón, pár percz mulva indulnak messze idegen világba. Ott már aztán épenséggel senki sem lesz, a ki csak vigasztalhatná is.

Gábor bácsi sápadtan, mozdulatlanul feködt, míg a kis Villike ide-oda botorkált és kíváncsian nézegette az idegen helyet. De mert nagyon korán keltek volt föl az nap, a kis fiu csakhamar elálmósodott, lefeküdt a másik ágyra s ringatva a szeliden hintálózó hajótól, el is aludt. Gábor bácsi pedig, ugy látszott, szintén elszenderült.

Katinka ezt nagyon szerette, mert már unta a csöndes üldögélést ebben a szük hajószobácskában. Fölkelt s lábujjhegyen, zajtalanul osont az ajtó felé, hogy kimenjen a fedélzetre, hol sok ember járt-kelt és zajongott, mint mindig, mikor ilyen nagy hajó indulni készül. A mint Katinka épen kilépett a szobácska ajtaján, mintha Gábor bácsi gyöngé hangját hallotta volna; de a hang olyan halk volt, hogy Katinka elhitette magával, hogy csalódott, nem is azt hallotta igazán. Annyi bizonyos, hogy semmi kedve sem volt

visszatérni, nem is tette, hanem kilépett a fedélzetre.

Itt nagy volt a sürgés-forgás; ugy látszott, mintha roppant zürzavar és zenebona uralkodnék a hajón. Katinka szinte elkábult bele. Pedig a maga rendjén folyt ott minden, a kapitány a maga emelvénnyéről harsány hangon osztogatta a parancsokat, a matrózok gyorsan ide-oda futva teljesítették, az utasok hordták a podgyászukat, mások pedig bucsuztak rokonaiktól, jó barátaiktól, kik egészen a hajóra elkisérték. Katinkával senki sem törődött, sőt akárhányszor oldalba is lökték, ha utban állott; majd ide, majd oda szorult, míg végre a hajó szélére jutott, hol nagyobb csoport állt együtt. Éppen ekkor ismét hangzott a kapitány parancsa, melyet Katinka meg is értett abból, hogy az emberek még egyszer sietve megölelték megcsókolták egymást, aztán egyik rész szaporán leugrált a hajó mellett várakozó csónakokba.

— A kapitány most bizonyosan azt parancsolta, hogy a ki nem tartozik az utazók közé, csak bucsuzni jött ide, menjen a hajóról, gondolá Katinka. És azok a csónakosok nem is vizsgálják, ki száll be. Persze, most a ki megfizette a drága uti jegyet, ugy sem megy el a hajóról.

Mialatt ezt gondolta, egészen közéje keveredett a partra visszatérő csoportnak s egyszerre ott állt a hajó oldaláról a csónakhoz levezető lépcsőnél. Itt megállt, csakhogy ezt nem türték. Egy izmos tengerész meglátta és bizonyosan azt hitte, hogy a kis leány fél lemenni a meredek hágesón; ölbe kapta tehát és Katinka egyszerre csak azon vette magát észre,

hogy lent van a csónakban, egy sereg idegen ember közt, a következő pillanatban pedig a csónak, egy pár izmos hajóstól hajtva, gyorsan siklott a part felé.

Csak akkor kezdett Katinka eszmélni s arra gondolni, hogy hiszen őt is viszik vissza a partra, elválasztották övétől. Bármily kevés szeretet élt benne a mama és Gábor bácsi iránt, mégis megrémült; mi lesz belőle, ha egymagát kiteszik a partra itt az idegen kikötővárosban! Ijedten, sirva kezdte tehát beszélni, hogy

vigyék őt vissza a hajóhoz, a mamához, a ki ott van; de a csónakban ülők nem értették, azt sem tudták miféle nyelven beszél s mikor a nagy hajó felé mutatott, azt hitték, hogy csak bánatában sir, mert el kellett válnia valakitől, a ki azon a hajón elutazik messzire, sajnálták, mutatták is jelekkel, de aztán nem igen foglalkoztak a zokogó kis leánnyal, gondolván, hogy ugy sem tehetnek érte semmit.

Pár perc múlva a csónak kikötött s a többiekkel együtt Katinkának is ki kel-

A PÓK ÉS A LÉGY. (Lásd a 246. lapon.)

lett szállni. A mint a partra lépett és vissza nézett, látta, hogy az a nagy hajó, melyen a mama, Gábor bácsi és Villike vannak, már elindult, messze kint van a kikötőből, arra többé el nem juthat. El van szakítva övétől végképen.

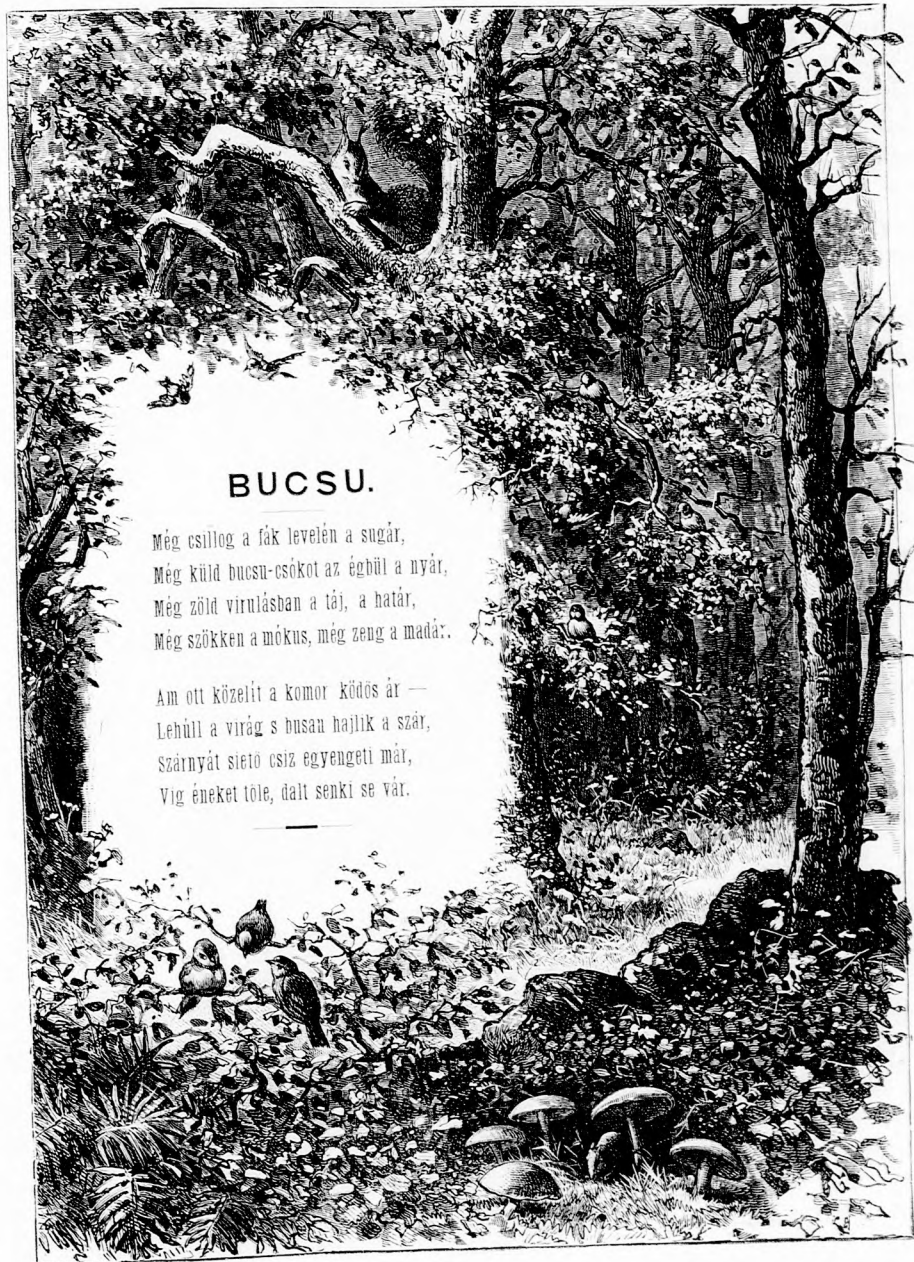
Busult volna is, nem is, mert ilyen-forma gondolat járt a fejében:

— Hiszen tulajdonképen jól történt. . épen úgy, mint én magam óhajtottam. Csakhogy ebben az idegen városban kihez

forduljak? Nem volna semmi bajom, csak visszajuthatnék haza, az intézetbe, hol annyira szeretnek.

Sokáig törte a fejét s végre is csak azt tudta kieszelni, hogy visszamegy a vendéglőbe, a hol szállva voltak; ott legalább tud beszélni a vendéglőssel, a ki sok nyelvet értett. És ez csakugyan jó gondolat volt, mert a jószívű vendéglős kinek magának is több gyermeke volt,

(Folytatása a 246. lapon.)

BUCSU.

Még csillog a fák levelén a sugár,
Még küld bucsu-csókot az égből a nyár,
Még zöld virulásban a táj, a határ,
Még szökken a mókus, még zeng a madár.

Am ott közelit a komor ködös ár —
Lehull a virág s busan hajlik a szár,
Szárnyát siető csiz egyengeti már,
Vig éneket tőle, dalt senki se vár.

(Folytatás a 244. laphoz.)

nagyon megsajnálta Katinkát, mikor ez elbeszélte, milyen sajátságos módon került vissza a partra s most itt idegen városban, elszakítva családjától, nem tud mihez fogni.

— No, csak nem kell kétségbe esni, biztatá a jó ember. Majd segítünk valahogy, vannak még jó emberek.

A vendéglőben több előkelő, gazdag idegen volt szállva s ezeknek a gazda elbeszélte, milyen baj érte azt a kis leányt. Az idegenek részvétellel keresték föl Katinkát s látták, hogy illedelmes, kedves leány, — mert tudott ő olyan is lenni, ha akart. Mindjárt kérdezték is, miképp segíhetnének rajta, hova akarna menni? Katinka elmondta, hogy otthon van neki kihez fordulni, csak a nevelőintézetbe kellene valamiképp eljutnia.

— Akkor sebaj, szólt egy nyájas öreg ur. Még ma hazaküldünk.

Pár percz alatt összegyűlt annyi pénz, hogy bőven elég volt a vasuti jegy megváltására. A derék vendéglős maga kísérte ki Katinkát a vasutra, tele tömte zsebeit süteménnyel, gyümölcssel, aztán a vonatvezető gondjaiba ajánlotta és így egészen nyugodtan bocsátotta a nagy utra.

Eddig tehát a kaland egészen jól sikerült, Katinka teljesen meg volt elégedve és csak az a gondolat bántotta néha, hogy a mama és Gábor bácsi vajjon mit gondolnak eltűnéséről? Hátha azt fogják hinni, hogy beleesett a tengerbe? Akkor bizonyosan aggódni, szomorkodni fognak, biztos hirt pedig sokáig nem kaphatnak, mert a hajó most ott jár a sik tengeren, senki sem küldhet hirt oda.

— De hátha nem is igen aggódnak? biztatá magát aztán. Hiszen én nem vagyok a gyermekök . . . nem szerettek . . . nem, soha sem . . . nem törődtek velem.

Ezt azonban maga sem hitte igazán; lelkiismerete titkon azt sugta, hogy nagyot vét, mikor ilyet akar ráfogni azokra, kik oly szeretettel gondoskodtak róla. De ezt nem vallotta meg magának, hanem igyekezett örülni, hogy oly szerencsésen megszabadult attól az utazástól, melyen neki borzasztó sorsa lett volna. Holnap ott lesz az intézetben, hol kellemes élet vár reá.

Másnap baj nélkül meg is érkezett oda és előre örült, hogy milyen ujjongással fogják fogadni a szerencsésen hazatértöt. De a mint a ház kapujánál meghuzta a csöngettyűt, bizony nem nézett ki senki az ablakon, aztán nem is sietett elébe senki, sőt a tornáczon, udvaron sem látott mást egy öreg cselédnél, ki egészen közönyösen nézett Katinkára, csak épen úgy mint máskor, mert alkalmasint nem is sejtette, hogy Katinkával valami fontos dolog történt.

(Folytatása következik.)

A PÓK ÉS A LÉGY.

(Mese. képpel a 244. lapon.)

Egy művész, a ki nagyon jól tudta az állatokat, rovarokat rajzolni, egy napon kint hagyta rajzait az asztalon.

A szobában nem volt senki s egy pókocska nagy bátran kezdett mászkálni ide-oda. A mint az asztalra jutott, örvendezve szólt magában:

— Aha, amott egy legyet látok . . . nagyon csöndesen áll ott a papiroson, bizonyosan alszik. Meglepem, megfogom, épen jó lesz ozsonnára.

Ovato
hát persze

— E
Hiszen ez
mány rajz

És m
Nems
levegőben
viaskodott
tan leboos
nézte, hov
akkor kiál

— J
épen a kar

Ugy
mozdulni
dott és mi
esik, örve

— J
lemes me
rajzolva v

Egy
polezon eg
zt, így sz

— N
valamit sz
hasznukra

HÁN
leán

mind tudj
hires. Szé
közelében
dombos v
magyar v
hamar me
pedig val
ból messz
télyt és m
legelső m
királyunk

Nag
árnyas fa

Ovatosan oda lopózott, rá rohant, — hát persze nagy lett a csalódása.

— Ejnye, ez már aztán boszantó! Hiszen ez csak rajzolva van. Miféle ocsmány rajz!

És mérgesen odább mászott.

Nemsokára egy legyecské kezdett a levegőben vígan röpkedni, kergetőzött, viaskodott egy pajtásával s végre fáradtan leboocsátkozott az asztalra. Nem igen nézte, hová száll, csak mikor már ott volt, akkor kiáltott fel rémülten:

— Jaj nekem, végem van! Pók, és épen a karmaiba jöttem.

Ugy megjedte, hogy egy pillanatil mozdulni sem tudott. De ezalatt fölocsdott és mikor látta hogy semmi baja sem esik, örvendve mondá:

— Jaj be derék! Ez már aztán kellemes meglepetés. Hiszen ez a pók csak rajzolva van! Milyen gyönyörű rajz!

Egy vén moly pedig, mely a könyves polcon az ócska könyvben rágódva nézte ezt, így szólt:

— No lám, a legtöbbben úgy találunk valamit szépnek vagy rutnak, a mint nekik hasznukra vagy kárjukra van!

GÖDÖLLŐ.

(Képpel a 248—249. lapokon.)

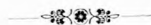
AHÁNY derék kis diák és szorgalmas leányka van köztetek, bizonyosan mind tudja, hol fekszik Gödöllő és miről híres. Szép fővárosunknak, Budapestnek közelében, vasuton alig egy órányira erdős, dombos vidéken terül el a most már híres magyar városka s ha a térképen keresitek, hamar megtaláljátok a vasut mentén. Ha pedig valósággal is arra utaztok, a kocsi-ból messzire megláthatok egy csinos kastélyt és mindjárt eszetekbe jut, hogy ez a legelső magyar embernek, a mi szeretett királyunknak a lakása.

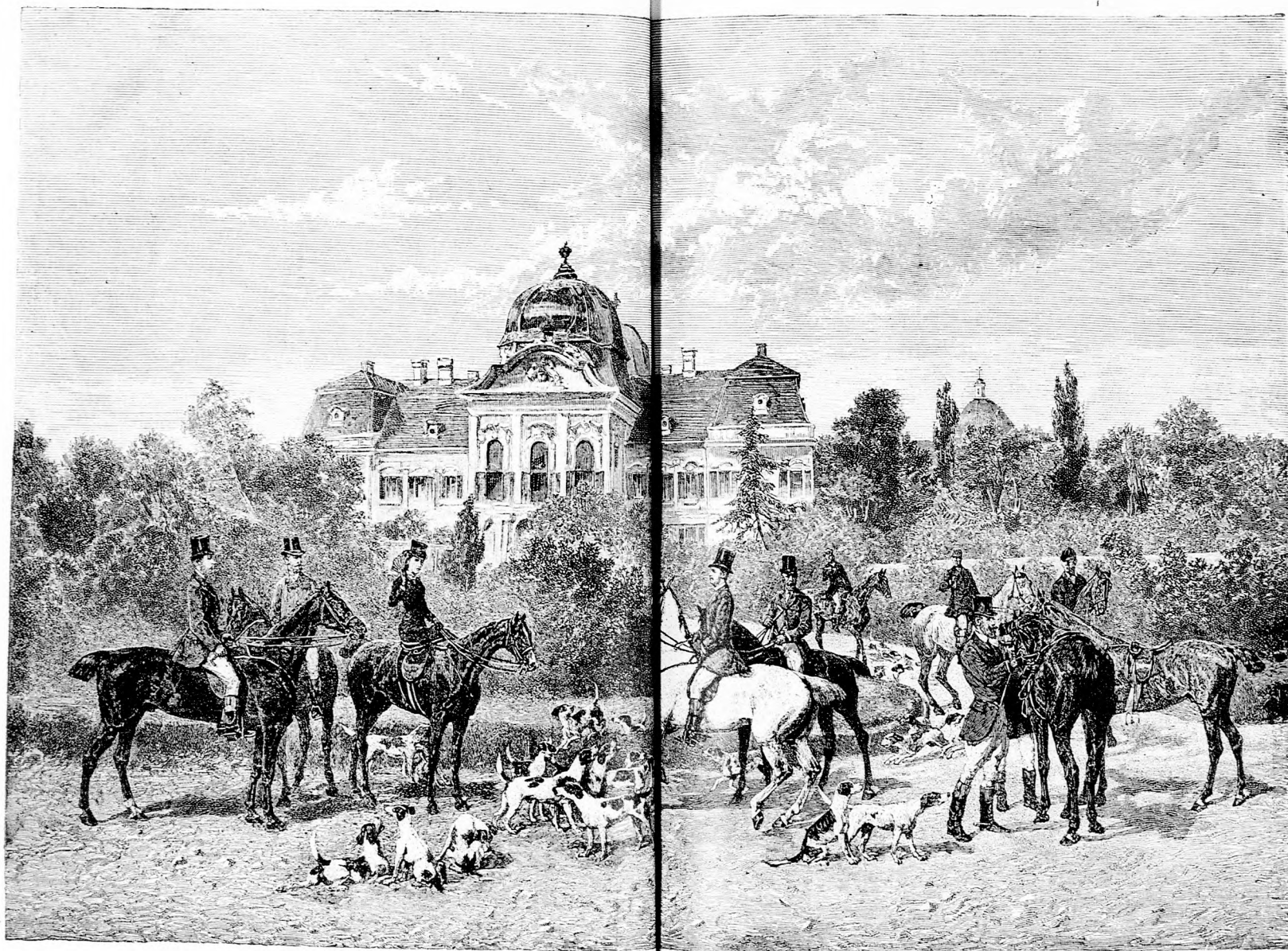
Nagy kert terül a kastély körül, árnyas fasorokkal, szép utakkal, s a király

kertjébe szabadon bejárhat minden sétáló, még akkor is, mikor a királyi család Gödöllőn mulat. Ez pedig minden esztendőben rendszeren kétszer történik, tavasszal és őszkor, s épen most is ott időz a királyasszony és kedves leánykája is, Mária Valéria királykisasszony. Van is ilyenkor öröme messze környéken gyermeknek, szegény embernek, mert a hol a királyné és leánya elhaladnak, ott segitenek mindenféle szenvedőn; abban pedig nagy örömeik telik, hogy a gyermekeknek mulatságot, kellemes meglepetést szerezzenek. Czukorka, fényes tizeske halomban repül a királyasszony és Mária Valéria főhercegnő kocsijából s van mit folszedni a fürge kis ficzkóknak. Akárhányszor pedig megtörténik, hogy betérnek a környéken egy-egy szegény gazda házába, mert bajának hírét hallották és segitenek rajta.

A kastély udvara gyakran megtelik fényes lovas társasággal, mely rókát, szarvast üzni indul. Lóra pattan a király és fia Rudolf trónörökös, de lóra ül a királyné is, ki olyan gyönyörűen és biztosan lovagol, hogy aligha találni egykönnyen párját s mértföldekre üzi a gyors lábú szarvast, a ravasz rókát, mely a Rákos nagy térségén igyekszik buvóhelyet keresni a nyomában csaholó kopók és gyorsan vágató vadászok elől. Néha sikerül is elmenekülnie, de sokszor diadalmasan elfogják a vadászok.

Mária Valéria királykisasszony nem lovagol, de annál nagyobb sétákat tesz, vagy pedig kocsikázik a környéken, hol már mindenki ismeri és tisztelve szereti a magyar királyleányt. Örömmel várják mindig érkezését és sajnálkozva látják távozását. Gödöllő városa és kastélya pedig büszke, hogy minden évben falai közé fogadhatja a koronás királyt és családját s ez által híressé lett szép Magyarországon.

GÖDÖLLŐ. (Lásd 247. lapon.)

HAZATÉRÉS.

(Képpel a czimlapon.)

SZÜLŐFÖLDEM szép határa,
Ismét látlak! Valahára!
Fáival a szellő játszik,
Kicsiny tornya közel látszik.

*Kedves apám, édes anyám,
Sokat gondolhattok reám!
Valj' sejtéd-é öcsém Pista,
Hogy a bátyád tér ma vissza?*

*Ágról köszönt a kis madár,
A faluban bent vagyok már —
Gyorsan lépek és azalatt
Szívem dobog, majd megszakad.*

*Még csak egyet kerülök és
Im előttem a kerítés; —
Meg is nyílik kis kapuja,
Hogy átlépnek gyorsan rajta.*

*Meghallották léptem nesztét,
Már is fogom öcsém kezét —
A házból meg sietve im,
Felém jönnek jó szüleim.*

*Mind beszélnének, de nincs szavunk —
Kérdegetnének — elakadunk —
Az örömtől felzokogva
Ölelkezünk váltakozva.*

*Csak hü kutyánk, a Szelevény,
Az beszél a maga nyelvéen:
Szüköl, csahint a jó kutya,
S a kezemet nyalogatja.*

IDEGEN NÉPEK MESÉI.

II.

Három jó tanács.

— Cserkesz mese. —

Hol volt, hol nem volt, egyszer valamikor volt egy fiatal ember, a kinek Huszein volt a neve. Szegény volt, olyan szegény, hogy épenséggel nem volt semmi egyebe annál a kis kunyhónál, melyet az apja hagyott reá. Volt hát hol meghuzódnia, de ott aztán éhezett-szomjazott annyit, hogy végre már csakugyan megelégette.

— Megyek én világgá, próbálok szerencsét, gondolá egy napon.

És mert úgy sem lett volna mit bepokolni, hát talpra ugrott, botot vett a kezébe. Ment, mendegélt sokáig, mignem egyszer egy igen öreg emberrel találkozott.

— Hova, hova, fiatal barátom? kérdé az öreg.

— Megyek világgá, szerencsét próbálni. Se apám, se anyám, de még csak egy árva fillérem sincs, hát valahol majd csak akad jobb dolgom.

— Akkor hát ne menj tovább, maradj nálam. Pénzt nem adhatok, de adok minden esztendőért egy-egy olyan jó tanácsot, hogy ha jól követed, boldogulni fogsz.

Huszein fölesapott és kitöltötte az öregnél a három esztendő. Mikor kitöltötte, az öreg így szólott hozzá:

— No most, fiam, menj szépen haza és légy munkás ember. Aztán fogadd meg ezt a három jó tanácsot: akár hol látsz szenvedést, segíts rajta; ha titkod van, ne

bízd másra és ha fegyvered van, ne add ki a kezedből.

Huszein megindult hazafelé és már közel volt falujához, midőn az uton egy madárkát látott vergődni. Odalépett és látta, hogy a madárkának szárnya van eltörve.

— Már most ha követni akarom az öreg tanácsát, segítenem kell ezen a madárkán is. De mit tegyek vele? Nincs más hátra, haza viszem magammal.

Haza vitte, kunyhójában fészket csinált a madárkának s ez szépen csöndeskén maradt ott. Másnap ugyancsak ámult Huszein, mert a mint a madárkát megnézte, mellette a fészekben csillogó arany tojást talált. És azután minden reggel talált ott egy-egy arany tojást.

Most már nem volt többé szegény ficzkó, hanem mihamar a leggazdagabb ember a faluban. Vett szép házat, földet, butort s fegyvereket, mert a ki igazi vitéz eserkesz, az nem élhet fegyver nélkül. A madárkát gondosan ápolta és titokban tartotta, úgy hogy az emberek semmit sem tudtak róla. Egy napon azonban vig társaságba keveredett Huszein. Mindenki dicsekedett valami ritka holmijával s végre Huszein, hogy még különbet mondjon mint a többiek, így szólt:

— De olyan madara egyiketeknek sincs mint nekem. Minden napra egy arany tojást ad.

Nem hitték, elmentek vele házába, hogy lássák a csodamadarat, de azt bizony többé nem látták, — a fészek üres volt, a madár elröpült. Nevettek a Huszein dicsekvésén, Huszein pedig úgy elbusulta ma-

gát, hogy se nem evett, se nem ivott, csak siratta aranyos madárkáját. Épen a mint így javában szomorkodott, belép hozzá egy idegen és kérdi, nem kaphatna-e egy handzsárt (hosszu tőrkest) kölcsön? Huszein oda se gondolt neki, csak rámutatott handzsárjára, mely a falon függött. Az idegen elvitte.

Másnap reggel a falu egy gazdag emberét megölve és kifosztva találták és ott találták a Huszein handzsárját. Természetesen mindjárt ő rá esett a gyanu, elfogták mint rablógyilkost. Hiába szabadkozott, sokáig fogva tartották és ráment a háza, földje mindene, míg a pörnek vége lett és valamiképp mégis kimutatta, hogy nem ő a gyilkos, kölcsön kérték tőle a fegyvert. Kiszabadult hát végre és most újra épen olyan szegény volt, mint hajdan, mikor szerencsét próbálni indult. Szörnyen búsult egy ideig, de aztán így szólt:

— Ugy kell nekem. Magam okoztam bajomat, nem követtem a jó tanácsot. Megpróbálom újra, hátha megint hoz szerencsét.

Megtette. Soha sem talált ugyan többé arany tojást adó madárkát, de lassan-lassan mégis szerencsés lett. Mert az emberek látták, hogy jószívű, mindenkinek készséggel segít, ha valamit rábiznak, nem csalódnak benne, soha sem fecseg és mindig gondja van rá, hogy miatta és általa baj ne érjen valakit. Ugy megszerették, hogy nemsokára őt tették meg bírájuknak, vezéröknek s a bölcs és jó Huszein még most is boldogan él, ha ugyan már meg nem halt.

* * *

III.

Olaf és a jeges medve.

— Laplandi mese. —

Messze fönt északon, közel a jeges sarkvidékhez él a lap nép, szegényül, de elégedetten. Az ő országukban nagyon rövid a nyár, de annál hosszabb és zordabb a tél, a mi csak a bozontos bundájú medvének kedves, mert ő ugyan meg nem fázik, ha még olyan keményen csikorgatja is Tél apó a fogait. De azért medve komának is meggyül sokszor a baja, mert ha a tél nem bántja, annál inkább üldözik a bátor lap vadászok.

Mert medvét megölni a lapoknál ép oly vitézi cselekedet, mint a meleg égőv alatt élő araboknál az oroszlán elejtése. Tudják is ezt a medvék és azért a menynyire lehet, elkerülik a vakmerő vadászt, mert hát a medve sem tartja azt valami mulatságos dolognak, ha megölik, aztán megsütik, vagy levest, kocsonyát főznek belőle. Már pedig a lapok nagyon szeretik a medvesonkát és kocsonyát, és így persze magasztalják is az olyan hőst, a ki medvét hoz haza. Az ifju lap vitéz tehát nem is nyugszik addig, míg medvét nem ölt és be nem fogadták a jeles vitézek sorába.

Ez a vágya volt a fiatal Olafnak is, az öreg Gummar legkisebbik fiának. Kérte is az apját örökösen, ereszsze már egyszer szerencsét próbálni, medvére vadászni, hadd mehessen ő is büszkén a többi bátor ifjak közé.

— Még nagyon fiatal vagy, gyermek, felelt az apja.

— Szétszaggatna a kegyetlen medve, mondá szerető anyja és már előre ugy

megijedt és elszomorkodott, hogy sirva fakadt. De ott volt Szigurd, a nagyobbik fiu és így szólt:

— Ereszd el, kedves apám, hadd próbáljon szerencsét. Én sem igen voltam fiatalabb, mikor az első medvét leteritettem. Lesz ám örömünk, ha medvével tér haza!

Olaf hálásan ölelte meg bátyját, ki ilyképen pártját fogta; de az öregeknek csak nem volt kedvökre a dolog. Hanem hát a két ifju addig-addig beszélt, míg az öreg Gummar végre nagyot sohajtvá mondá:

— Jól van, hát menj, ha már semmi-kép sincs maradásod. Vedd íjjamat, dár-dámat és vidd magaddal hü Nip kutyámat. Ah, attól félek, soha sem foglak többé látni.

Olaf azonban nem félt ettől, hanem tele bizalommal és bátorsággal indult utra. Tél közepén volt, tehát jó meleg bőrruhájába öltözött, íjját és dárdát vett a vállára, éles kést az övébe, a zsebeit, tarisznyáját pedig tele rakta utra valóval.

Elbucsuzott apjától, anyjától, testvéreitől, füttyentett a borzas Nip kutyának, aztán Isten nevében elindult.

Ment, mendegélt, havas mezőkön, sűrű erdőkön keresztül, óvatosan figyelve, nézegetve, nem lát-e medvenyomot. Elmult az első nap, el a második is, de nem látott semmit.

— Nem baj, addig keresek, míg talállok. Üres kézzel nem térek haza, szólt magában harmadnap, a mint épen egy nagy fa tövében megpihent.

— Nem is kell üres kézzel hazatér-

(Folytatása a 254. lapon.)

M E G É R T E S T E S

Hékás! Ajtót nyissatok,
A nyájammal itt vagyok!

Száraz már a legelő!
Hideg már a levegő!

(Folytatás a 252. laphoz.)

ned, csak igazán bátor és szavatartó vitéz légy! szolt ekkor valaki.

Olaf meglepetve nézett körül, de nem látott senkit, épen senkit, ha csak nem azt a kis szürke mókuskát, mely épen a feje fölött ült a fán és furesán pislogatva nézett le reá.

— Ki beszél itt? Talán bizony te, kis mókuska?

A mókuska nem felelt, hanem ágról ágra szökdecselve eliramodott egyenesen észak felé. Már nem lehetett látni, de onnan, a merre eltűnt, az előbbi hang ezt kiáltotta:

— Fönt északon, nagy barlangban egy hófehér jeges medve. A ki oda be mer menni, ezt a medvét elejteni, az már aztán vitéz lenne.

— Ha csak merni kell, merem én, felelt Olaf. Csak azt tudnám, hol van. Megállj hát, aki beszélsz, hadd lássalak.

Megindult a mókuska után, hallott is valami zörgést maga előtt, de nem láthatta meg.

— No már azt szeretném látni, hogy utól ne birjam érni, mikor mindig hallom, gondolá Olaf.

Még sebesebben ment, de bizony hiába, mert utól nem érhet. Már esteledett s nagyon nagy darab földet bejárt gyorsan szaladva, úgy hogy ő maga is, de még a Nip kutya is ugyancsak elfáradt.

— Azt hiszem, oktalanságot tettem, gondolá. Talán nem is hallottam semmit, csak úgy képzelődtem.

— Jól hallottad, jó helyen jársz, ne félj, szép nagy medvét találsz, szolt megint valaki nem igen messziről.

— De már engem nem bolondítsz, felelt Olaf. Egész nap futottam s azt sem tudom, hol vagyok. Most már pihenek.

Épen szemben állt egy nagy sziklával, melyben jókora barlang nyílása látszott. Oda ment be, kutyáját pedig a nyiláshoz állította.

— Vigyázz kutyácskám, meg ne lepjen valami fenevad. Most már jó lesz kissé falatozni, mert bizony megéheztünk. Csak olyan sötét ne volna, meg se találom a késemet, ha leteszem.

Alig mondta ezt, nagy világosság támadt a barlangban s a mint föltekintett, három medvetalpat pillantott meg, melyek égő fáklyákat tartottak. De csak a talpak látszottak. Ettől a furesaságtól bizony akárki is megszeppent volna, de Olaf egy csöppet sem ijedt meg.

— No még ilyen fáklyatartót se láttam, szolt nevetve. Ugy látszik, itt lakik valaki. Szeretnék megismerkedni vele.

— Itt vagyok, vitéz Olaf, szolt valaki a háta mögött.

Olaf fölugrott és szemtől szemben állt egy óriási fehér medvével, melynek drága arany láncz ragyogott a nyakán s mely két lábon járva közeledett. Nip úgy megijedt, hogy a gazdája mögé bujt és nem rohant neki a medvének, mint máskor szokott; Olaf maga is megzavarodott, mert ijját, kését a földön hagyta s a mig megfordul, fölveszi, a medve ráronthat és széttépheti. De még alig volt ideje ezt meggondolni, mikor a medve fájdalmas, könyörgő hangon megszólalt:

— Oh derék Olaf, vitéz ifju, könyörülj rajtam.

No má furesa! Azé jön, most it medvével és jön rajta. M gyönyörű na tott, ha ezt volna a dic mikor a m Már csak e furesa dolog

Nip, m medve nem rodott és u Olaf visszal ijját, kését

— Ha értem ezt a te pedig m indultam u

— Ha vendégem, melegebb v

— Be Olaf gyan

— Oh dásod. Éhe de ígérned a mire kér

— Ne és kutyám menjünk b

— De a mire kér

— M

Erre lebegő me tak befelé, aztán Olaf

No már ez aztán mégis csak nagyon furcsa! Azért indult el, hogy medvét öljön, most itt áll szemben egy hatalmas medvével és ez arra kéri, hogy könyörüljön rajta. Most már mit tegyen? Ilyen gyönyörű nagy medvét még soha sem látott, ha ezt haza vinné zsákmányul, nagy volna a dicsősége; de hát úgy ölje meg, mikor a medve kegyelemért könyörög. Már csak elébb meg kell tudni, miféle furcsa dolog ez?

Nip, mikor látta, hogy a hatalmas medve nem olyan veszedelmes, neki bátorodott és ugatva rá akart rohanni; de Olaf visszakergette, aztán hamar fölkapta ijját, kését és így szólt:

— Hallod-e medve koma, nem igen értem ezt a históriát. Én vadász vagyok, te pedig medve vagy és én épen azért indultam utra, hogy medvét öljek.

— Hagyd későbbre, bátor Olaf. Légy vendégem, jőjj beljebb a barlangomba, ott melegebb van és majd együtt vacsorálunk.

— Bemenjek a barlangodba? kérdé Olaf gyanakodva.

— Oh ne félj, nem lesz ottan bántódásod. Éhes vagy s én megvendégellek; de ígéred kell, hogy azután megteszed, a mire kérlek. Vagy talán félsz?

— Nem félek én, míg az ijjam, késem és kutyám velem van. Nem bánom, hát menjünk beljebb.

— De ígéred-e, hogy megteszed majd, a mire kérlek?

— Megteszem.

Erre a fáklyák, melyeket azok a lebegő medvetalpak tartottak, megindultak befelé, utánok a nagy fehér medve, aztán Olaf és hú kutyája. Hosszu barlang-

folyosón mentek végig, itt-ott ajtók nyíltak jobbra-balra s a mint ilyen ajtóhoz értek, Nip mindig haragosan morogni kezdett. Olaf aztán jobban bele nézett ezekbe az üregekbe és látta, hogy mind-egyikben egy-egy fehér medve nyujtózódik.

— Szép társaságba jutottam, mondhatom, gondolá Olaf. Kemény munka lesz, ha valamennyi rám tör. De vissza már nem megyek.

Akkor sem fordult vissza, mikor végre egy nagy csarnokba értek. Pedig az már csakugyan nem volt nagyon biztató, a mit ott látott: vagy harmincz medve volt ott együtt s mind rettentően bömbölt és sivalkodott, mikor pedig az aranylánczos nagy medvét és Olafot meg kutyáját látták, mindannyian oda rohantak. Olaf nem volt félénk legény, de ezt mégsem vette egészen tréfára, előkapta kését és támadásra készült. De a nagy jeges medve így szólt:

— Tedd el késedet, bátor ifju, itt nem bánt senki sem.

Aztán megsimogatta a hozzá szaladt medvéket.

— Szegény, szegény hiveim! Nyugodjatok meg, most talán szerencsésebbek leszünk, mint eddig. Ez a derék ifju nem ijedt meg eddig, nem fog megijedni ezután sem.

— No az már bizonyos, szólt Olaf. Annyit mondhatok, hozzám ne nyuljon, a kinek kedves a bundája.

Csakhamar látta, hogy igazán nem akarják bántani. A nyaklánczos medve, ugy látszott, valamennyi fölött uralkodott. Ez most intett, a többiek félrehúzódtak,

Olaf pedig a csarnok közepén mindeféle jó ételt-italt pillantott meg.

— Megéheztél, megszomjajztál a nagy utban, vitéz Olaf. Egyél, igyál!

Olaf nem mondatta ezt magának kétszer, hozzálátott és jóízűen falatozott. Mikor megelégelte, így szólt:

— No hát most már beszélj, medve koma, mit kívánsz tőlem?

— Fogd a késedet és vágd le a fejemet.

Olaf nagyot bámult.

— Micsoda? A fejedet vágjam le?

— Azt?

— De már ezt nem teszem. Az igaz, hogy medvét ölni indultam hazulról, de már azt csak nem ölöm meg, aki ilyen barátságos volt irántam.

— Azzal hálálod meg legjobban.

Olaf sehogy sem értette a dolgot. Mi lelte ezt a bolondos nagy medvét, hogy meg akarja öletni magát?

— Igérted, szavadat adtad, kívánom hogy teljesítsd, szólt a medve.

A többi medvék eddig hallgatóztak, de ekkor sajtáságos nyugtalankodással kezdtek ugrálni, ordítani. Olaf jól látta és hallotta ezt.

— Mind rám fog rontani gondolá. De nem bánom. Megigérttem, — ő kívánja, hát legyen.

Ezzel megragadta balkezévé a medvét két füle közt, jobb kezével pedig egy hatalmas vágással úgy leszelte a medve fejét, hogy kezében maradt, utána pedig az egész bőr lerepedt a medvéről. Azaz bizony nem medvéről, — mert Olaf most már igazán szájítatva bámult: a medvéből gyönyörű királykisasszony ugrott

ki, fején aranyos koronával. És ugyanakkor nagy örömkialtozás hallatszott mindenfelől, valamennyi medve eltűnt s helyettök fényes öltözetű udvarhölgyek, apródok sereglettek örvendezve Olaf és a királykisasszony köré. Olaf bámulva kiáltá:

— Mi ez? Hát a medvék?

— Mi medvebőrbe voltunk varázsolva, szólt a királykisasszony. Én Ingeborg vagyok, hallhattad hírét, hogy egy gonosz bűvész elrabolt királyi atyámtól. Ide varázsolt kíséremmel együtt s csak úgy szabadulhattam ki, ha akad bátor ifju, ki el nem fut előlem, sőt ide bejön és levágja rólam a medvefőt. Te megtetted, jőjj velem királyi atyámhoz, tőle kapod jutalmadat.

Kimentek a barlangból s a nyílás előtt már ott vártak a pompás szánok; beültek és estére otthon voltak az öreg királynál. Volt persze nagy öröm és hegyen-völgyön lakadalom s az öreg király nem tudott okosabbat tenni, mint hogy Olafnak adta Ingeborg királykisasszonyt és vele a fele királyságát. Olaf elhozatta apját, anyját és testvéreit s azóta mindnyájan boldogan élnek, ha ugyan már meg nem haltak.

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Pfeiffer Ödön, Ferencz és Ignác 6 frt. A már eddig kimutatott 46 frt 60 krral együtt 52 frt 60 kr.

Ez összeg a »Nemzet« czimű napilapban van kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.